

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

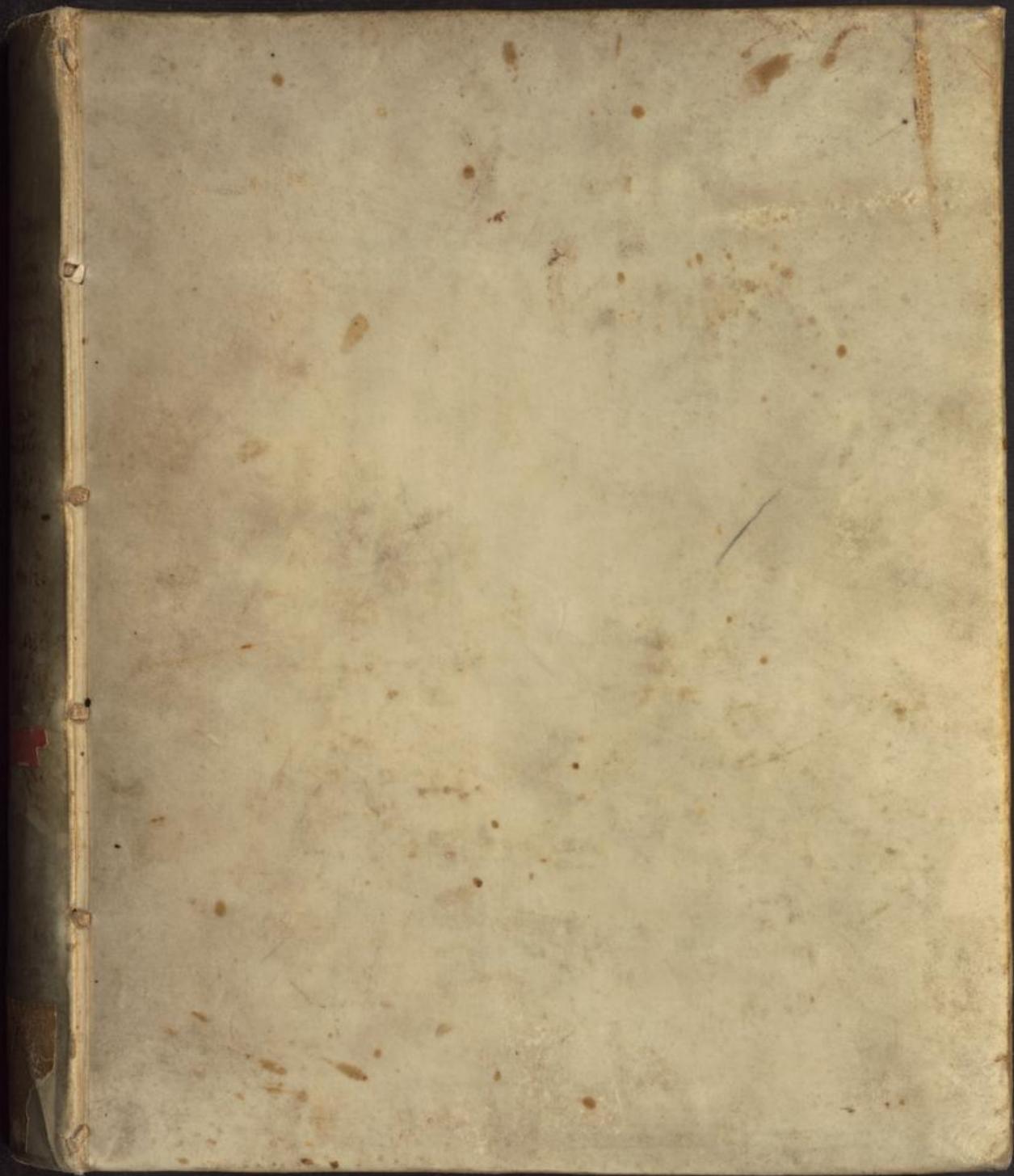
Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Dispvatio De Antichristo

**Andreä, Jacob
Hermann, Christoph**

Tubingae, 1572

[urn:nbn:de:bsz:31-128906](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-128906)

60A 2690 R

Sum
M. Caroli.

DISPV TATIO
DE ANTICHRISTO:

DE QVA,

DEO VERO
ET TRINO, CREA-

TORE, REDEMPTORE ET ILLV-
*stratore humani generis iuuante: Praeside reuerendo, & Cla-
rissimo viro, D. IACOBO ANDREAE, Do-
ctore Theologo, Tubingensis Ecclesiae Praeposito, & Acade-
miae Cancellario dignissimo, Praeceptore & Patrono suo perpe-
tua obseruantia colendo: M. CHRISTOPHORVS
HERMANNVS, Kirchemius, Ecclesiae Esplin-
gensis Pastor, 17. Septemb. hora 6. in Aula
noua, pro parte virili respon-
debit.*

T V B I N G A E,
M. D. LXXII.

DISPVATIO DE ANTICHRISTO.

QVÆSTIO.

VM de Antichristo variæ opinionēs in
Ecclesia extiterint: (à quo vt omnes verè
p̄j sibi caueant, Christus & Apostoli eius
diligenter monuerunt) quis nam sit ope-
ræ precium est inquirere.

PROPOSITIO 1.

Nam etsi nomen Antichristi, omnibus competit,
qui Christi doctrinæ aduersantur: de quibus Ioan. in
sua Canonica: Filioli nouissimum tempus est, & sicut *cc 1. Iohan. 2.*
ti audiistis, quod Antichristus venturus sit, & Antis *cc*
christi multi ceperunt esse, vnde scimus nouissimum *cc*
tempus esse: *cc*

2.

Peculiarem tamen, eumq; insignem Christi aduers-
sarium, in quo omnes impietatis & abominationis
sordes confluxerunt, cui etiam Antichristi nomen
propriissimè competit, D. Paulum designare voluisse,
dubium non est, dum scribit: Quoniam non adueniet *cc 2. Thes. 2.*
Dominus, nisi venerit defectio prius, & reuelatus fuerit *cc*
homo ille scelerosus, filius perditionis, qui est ad- *cc*
uersarius, & effertur super omne, quod dicitur Deus *cc*
& Numen: adeoq; vt in Templo Dei sedeat, ostens *cc*
tans se ipsum esse Deum. *cc*

A 2 Quam

3.

Quamuis autem multæ sint notæ, quibus à Christo & Apostolis, hic insignis Antichristus descriptus est: præcipuas tamen in Regni ipsius prodigijs & signis mendacibus cōsistere existimamus: quòd alias aliquo modo, cum reliquis falsis Doctoribus communibus Antrichristis, communes habeat.

4.

In primis verò falsum est, quod de vna persona hætenus quidam fabulati sunt sacrarum literarum im-
Gen. 49. periti: qui ex tribu DAN, tanquam coluber in via,
 „ & vt cerastes in semita exoriturus sit.

5.

Etenim post dissipationem populi Iudaici, à Prophetis prædictam, ad Regnum eiusmodi nunquam aspirabunt Iudæorum reliquiæ: in quo Prophetia de Regno Antichristi impleri queat.

6.

Nec Mahometes Turcicus pro Antichristo, de quo Apostolus Paulus concionatur, habendus est: qui omnium miraculorum, prodigiorum & signorum se non indigere propterea dicit, quod sua Religio, Christi & Apostolorum miraculis confirmata sit, quem tamen blasphematur, & in membris eius crudeliter persequitur.

7.

Et nimis crassa sunt ad fallendos Christiani nominis studiosos, quibus Mahometes Ecclesiam Domini,
 instar

instar gentilis atrocissimi persecutoris, non decipere, sed vastare conatus est: In cuius regno, seu potius barbarica Tyrannide, neque Scriptura Sacra, veteris aut noui Testamenti libri, neque Sacramenta, neque potestas clauium, neque Symbolum Apostolorum, neque oratio Dominica, neque Decalogus locum habent: Sed vera Religione prorsus neglecta & conculcata, pro libidine ipsius, in regno eius omnia geruntur.

8.

Antichristus verò, iuxta Apostoli vaticinium regnabit, & quidem non extra Ecclesiam Dei, sed in Templo Dei, vbi electorum numerus est quærendus: Cuius tanta erit Sanctitatis & Religionis species in oculos omnium incurrens: vt iuxta Prophetiam Christi, si fieri possit, etiam electi in errorem inducantur. Habentes inquit Apostolus speciem pietatis, sed veritatem eius abnegant. 2. Tim. 3.

9.

Neque verò vlla specie in nos misellos Lutheranos, quos sic vocant, Prophetiam Apostoli de Antichristo torquere possunt: quos adeò omnibus prodigijs & miraculis destitutos vociferantur: vt ne claudum quidem canem sanare queamus.

10.

Quod equidem libenter fatemur, cum non aliam, quam Christi doctrinam afferamus: quæ stupendis eiusdem miraculis confirmata est.

A 3 11. Noua

11.

Noua autem Antichristi doctrina, nouis prodigijs, signis & miraculis indiget.

12.

Hic verò alius non est, quam Papatus Romanus, in quo omnes concurrunt notæ, quibus Idolum abominatiōnis, Antichristum, posteritati cauendū, Christus & Apostoli descriperunt.

13.

Etenim in Templo Dei sedet, hoc est regnat: & populorum dominatur cōscientijs, qui & Scripturam sacram, veteris & noui Testamenti libros, agnoscunt: Baptismū, cœnam Dominicam, Absolutionem, Catechismi partes omnes, Symbolum Apostolorum, orationem Dominicam, Decalogum habent, & apud probant.

14.

Et hoc Regnum ipsius à summo capite, vsq; ad infimum membrum, suis legibus ita constitutum fuit: vt (politia Mosaica excepta) vix Regnum in terris fuerit, quod cum Regno Antichristi ordinis nomine conferri queat.

15.

Quisquis enim vel ostiarium, vel infimum plebanum læsit: pupillam oculi Romani Pontificis tetigit: cuius ordinis, tanquam nerui Regni Pontificij, obseruatio seuerissima, etiam Tyrannidem Antichristi confirmauit.

16.

Ex quo intelligitur, Antichristi Regnum eos non
recte

recte intelligere qui quærunt: Num sub Papatu etiam Ecclesia fuerit, & an aliqui sub eodem saluati sint?

17.

Etenim ipsius Antichristi sedes certo docet, sub Papatu, eiusq; densissimis tenebris Ecclesiam, eamq; selectissimam, hoc est verè pios, fideles & electos fuisse, qui indubitatè saluati sunt.

18.

Si enim in hoc coetu electi non fuissent: Antichristi Regnum nullum esset, quem iuxta Christi & Apostoli vaticinium, in Templo Dei, hoc est, in medio veræ Ecclesiæ regnare oportuit.

19.

Tanta verò astutia vsus est Antichristus, vt, licet thesaurum commemoratū, Scripturam sacram, Baptismum, coenam Dominicam, Symbolum Apostolorum, orationem Dominicam, &c. Ecclesiæ concedere, adeoq; commendare atq; tueri videretur, constitutionibus tamen suis ita contaminauerit, & deprauarit, vt multitudini eius constitutiones amplectenti, nihil prodesset.

20.

Finis enim doctrinæ Legis & Euangelij est, vt homines agnitis peccatis, in solius Christi merito, per solam fidem applicato, remissionem peccatorum accipiant, & Deo gratias agant.

21.

Antichristus verò Romanus, totius Regni sui vires eò cōuertit: vt obscurato & oblitterato, solius Christi merito, ad suorum operum merita, & eorundem fiduciam totus mundus produceretur.

22. Hinc

22.

Hinc factum est, quemadmodum Romani Pontificis persona, adeoq; omnis eiusdem Maiestas, personæ & humilitati Christi aduersatur: sic & doctrina Papæ cum doctrina Christi ex diametro pugnat.

23.

In cuius peruersione se Christo non solum opposuit: sed supra illum exaltauit: nulla etiam sanctissimi Testamenti eius Religione motus, quod sacrilega audacia mutauit, & Laicos calicis sacrati vsu, sub Anathematis pœna priuauit.

24.

Ad hoc regnum cum propter claritatem nominis Christi non statim ascendere posset: per longas ambages, multorumq; seculorum decursum, subinde alijs atque alijs eius fundamentis iactis, sibi viam parauit.

25.

Et hoc est iniquitatis Mysterium, de quo D. Paulus loquitur, quod suo tempore iam cœpisse confirmat.

26.

Loquitur enim de horribili defectione, quæ vniversam Ecclesiam Dei ita sit occupatura: vt & nomen Ecclesiæ retinentes veritatis hostes, adeoq; sibi soli asserentes, veram Dei Ecclesiam sint conculcaturi.

27.

Hanc defectionem miris modis in primitiua Ecclesia Antichristi Spiritus tentauit.

28. Esti

28.

Esti verò ingens defectio à doctrina Christi est, qua Mahometes per suum Alcoranum à corpore verè Ecclesie, infinitam propemodum multitudinem hominum auulsi:

29.

Qua ratione etiam suas partes sibi Mahometes in vaticinij Paulini impletionem, suo modo vendicat:

30.

Homo tamen scelerosus, & filius perditionis, qui *ἀνέμω* est, de quo Apostolus loquitur, non in illo cœtu quaerendus est, ubi vix vllum Religionis Christianæ vestigium relictum est.

31.

Sed in templo Dei, hoc est, in vera Dei Ecclesia, quæ est & manet Ecclesia & sponsa Christi, dominium suum exercebit: ubi integra in verbo Dei relicta omnia, opinionibus & Tyrannide ipsius contaminata & corrupta sunt.

32.

Fuit enim in Papatu vera Scriptura Sacra integra, & minimè corrupta, fuit Baptismus verus, cœna Dominica vera, Absolutio vera, Symbolum verum, oratio Dominica vera, Decalogus verus, ideoque etiam vera & sancta Ecclesia: Tyrannide autem Rom. Pontificis, & Monachorum opinionibus, adeo oppressa omnia: vt non nisi ab electis cognosci, & ab humanis traditionibus secerni potuerint.

B 33. Nec

33.

Nec defuerunt veritatis defensores, qui singulis temporibus errores irrepentes taxarent.

34.

Sanctitatis præterea opinio & persuasio apud pluresque tanta fuit: ut non modo scortationem & adulteria detestari visus fuerit Antichristus: verum etiam à licitis, hoc est, à coniugio prætextu virginitatis & castitatis, sub celibatus administratione abstineret: & ab eodem Sacerdotes, qui in Templo Dei vasa Domini portarent, contra expressum Apostoli testimonium, seuerissima & plus quam Cyclopica Tyrannide arceret.

35.

Signa quoque & prodigia accedebant tanta, quibus suas traditiones omnes verbo Dei contrarias confirmavit: ut vniuersum prope orbem in stuporem conuerterit: cuius rei Lombardica Historia, Legenda Sanctorum, sufficientissimus testis est.

36.

Quibus vel solis, expresso Dei verbo impietatis conuicti Papistæ, suos cultus defendere conantur: quod ipsorum opinione Deus talia fieri non permissurus esset: nisi hic sanctorum cultus, adeoque totum Pontificium Regnum ei probaretur.

37.

Ne autem hoc Regnum vlla ratione labefactaretur, sed diuturnum esset: caput impietatis ante omnia constituendum existimavit Antichristi spiritus, cuius authoritate, & nutu, omnia gerantur.

48. Occas

38.

Occasionem ergo arripuens, quod Roma caput orbis esset: eandem quoque Regni sui Metropolim, & caput esse voluit.

39.

Cuius initia satis auspiciata ei videbantur: quod in Concilijs Oecumenicis, auctoritate priorum Imperatorum coactis, prima sedes Romani Episcopi esset.

40.

Qua dignitate in primitiua Ecclesia, pii Romani Episcopi, cum essent contenti: singulis Metropolitanis (quorum plena cuique in sua dioecesi potestas erat) iura & priuilegia ipsorum non modo inuiolata relinquebant: sed occasione oblata, suis intercessionibus opera imperatorum, contra ambitiosa ingenia tuebantur.

41.

Sic Leo I. contra Anatolij Constantinopolitani arrogantiam, opera Martiani Augusti, & Pulcheriae Augustae, dignitatem, iura & priuilegia Alexandrinae & Antiochenaе sedis iuxta Nicæni concilij canones asserbat.

42.

Sic patres Concilij Nicæni Romano Episcopo, non maiorem nec pleniorum potestatem tribuebant, quam Alexandrino, aut Antiocheno: quia & vrbis Romae Episcopo, inquit concilij canon, parilis mos est.

43.

Postea cum ambitione excitatus Constantinopolitanus Episcopus, quod sedes imperij Romani Constantinopolim translata esset, se vniuersalem Patriarcham diceret: Gregorius Rom. Episcopus sese illi opponens, vocem illam tanquam scelestam, impiam, & nefandam

*Lib. 7. E-
pistola 30.*

nefandam, est abominatus. Quam etiam sibi ab Eulogio Alexandrino Episcopo scriptam recusat: In præfatione, inquit, epistolæ, quam ad me ipsum direxistis superbæ appellationis verbum, VNIVERSALEM ME PAPAM dicentes, imprimere curastis. Quod, peto, dulcissima mihi Sanctitas vestra ultra nõ faciat. Quia vobis subtrahitur, quod alteri plus quam ratio exigit præbetur. Si enim vniuersalem Papam vestra Sanctitas dicit, negat se hoc esse, quod me fateatur vniuersum. Et quidem in sancta Synodo Chalcedonensi, atq; post à subsequentibus patribus, hoc decessoribus meis oblatum, vestra Sanctitas nouit: sed tamen nullus eorum vti hoc vnquam vocabulo voluit.

44.

*Lib. 6. Epi-
stola 194.*

Et quid sub eodem vocabulo lateret, & Satan quæreret, non dissimulauit Gregorius, cum inquit: Ego autem fidenter dico, quia quisquis se vniuersalem Episcopum vocat, vel vocari desiderat, in elatione sua ANTICHRISTVM præcurrit, quia superbiendo se cæteris præponit.

45.

Hanc notam Antichristi, Bonifacius III. à Phoca accipiens, & ad posteros transmittens, Antichristi Regnum, vnà cum titulo successoribus tribuit.

46.

Quo impetrato, & temporis successu confirmato, sibi Romani Pontifices potestatem in omnes Ecclesiâs arrogabant, quam neq; à Christo, neq; à Petro acceperunt.

47.

Hinc vox illa Antichristi propria: Vbi est maioritas

ras

tas, illic est præcipiendi potestas, ceteros manet obediendi necessitas: Papam esse superiorē concilijs: Papam errare nō posse: Papam vniuersalē esse Ecclesiarū omnium Episcopū, & summum in terris caput: Quod Papa sit Numen, quasi inuisibilem quendam Deum præ se ferens: Quod Papa formam Sacramentorum ab Apostolis traditam possit immutare: Quod Papæ absolute credendum sit: Quod contra Epistolas D. Pauli possit Papa statuere: Quod Papæ omnia liceant, &c.

48.

Et notum capitulum in Decreto Gratiani: Si Papa ^{Gratianus} ^{Di. 40. Cap.} ^{si Papa,} fratræ & fraternæ salutis negligens, deprehenditur inutilis & remissus in suis operibus, & insuper à bono taciturnus, quod magis officit sibi & omnibus: Nihilominus innumerabiles populos cateruatim secum ducit, primo mancipio gehennæ, cum ipso plagis multis in æternum vapulaturus: huius culpas istic redarguere præsumit mortalium nullus: quia cunctos ipse iudicaturus, à nemine est iudicandus, nisi deprehensus datur à fide deuius, pro cuius perpetuo statu vniuersitas fidelium tantò instantius orat, quantò suam salutem post Deum ex illius incolumitate animaduertit propensius pendere.

49.

Hac Romani Pontificis regnandi libidine confirmata, Templū Dei, in quo sedit, hæc est, Ecclesia longè lateq; dispersa, solius Christi merito obscurato, infinitis erroribus & Idolomania plus quam abominanda, est repleta.

50.

Et cum κακοζηλία Iudaica summi sacerdotis partes

B 3 in Ec

in Ecclesia, sine omni Euangelica autoritate sibi sumeret: vt alia omnia, sic præcipue Sacramentum Sanctiss. corporis & sanguinis Christi institutum, in Sacrificium propitiatorium, pro peccatis viuorum & mortuorum conuertit: quo maiorem hic terrarum orbis non vidit abominationem.

51.

Id vt imperito vulgo commendaret, iuxta Danielis Prophetiam & Ioan. Apocalypsim, auro, argento, Purpura, Byllo, Margaritis & id genus speciosis rebus ornauit.

52.

Quo cum se mortis Christi memoriam celebrare profiteretur malignus Spiritus, homo peccati, & filius perditionis: spectatores omnes, a fiducia solius mortis Christi ad propriorum operum & meritorum fiduciam abduxit.

53.

Neque enim solius operis Christi meritum, sed opus sacerdotis contra mortis Christi meritum sacrificantis, tanquam propitiatorium, pro peccatis viuorum & mortuorum commendabatur.

54.

Hinc Missæ angulares institutæ, & in infinitum auctæ, adeoque peculiare genus sacerdotum, quod non modo ad docendum Euangelium ineptum, sed quod vix literas nouit, ad sacrificandum solum, pro viuis & defunctis fuit consecratum.

55.

Hoc cultu confirmato ianua aperta est Diabolo, per quam in Ecclesiam Dei omnis generis Idolomanias & superstitiones inuexit: quibus cõtaminata sunt omnia, quæ sua natura bona, Ecclesiæ Dei propria erant.

56. In

56.

In quibus tamen semper ad decipiendos simplices, Nomen Dei, sanctæ Trinitatis, Patris, Filij, Spiritus sancti, Ecclesiæ, Baptismi, Sacramenti corporis & sanguinis Christi, Inuocatio, Gratiarum actio, Glorificatio nominis Diuini sonabant.

57.

Hinc sanctorum cultus, Inuocatio, & merita infinitis propemodum, sed mendacibus miraculis confirmata: quorum tanta vanitas est: vt his ipsis & credulitatem & leuitatem hominum, etiam ipse Diabolus rideret, sicut legenda Gangolphi habet.

58.

Quorum omnium, etsi Deus author non est: pro suo tamen iustissimo iudicio fieri permisit, vt mundi ingrati-
tudinem vindicaret. Eo enim quod charitatem & veritatis non receperunt, vt salui fierent, ideo immisit illis Deus (inquit Apostolus) efficaciam illusionis, vt credant mendacio, vt iudicentur omnes qui non crediderunt veritati, sed approbauerunt iniustitiam. *2. Thef. 2.*

59.

Hæc vltima mundi calamitas astutiâ Satanae procurata, etsi humana potentia creuit: potentia tamen humana non destruetur.

60.

Cum enim thesauros mundi, cum vniuersis delitijs carnis coniunctos, iuxta Prophetæ vaticinium, suis cultoribus dispense: semper habiturus est, vsq; ad finem seculi, qui eius Regnum stabiliant.

61.

Quia vero Tyrannidem in conscientias hominum exercet:

exercet: quas sibi opinione Sanctitatis & falsa persuasione diuinæ authoritatis subiecit, & captiuas habet: non nisi Spiritu oris Domini occiditur.

62.

Id fit verbo Euangelij, per quod Christus Spiritu sancto suo efficax, Romano Pontifici laruam detrahit, qua sese in templo Dei vicarium Christi venditauerit: vt agnoscant omnes pij eum Antichristum, qui sub vexillo Christi, contra Christum, & eius vera membra pugnat.

63.

Apo. 17. & 18. Etsi vero ante nouissimum diem iuxta Apocalypsim Meretrix circumdata purpura & coccino, & inaurata auro & lapide precioso, & margaritis, habens poculum aureum in manu sua, plenum abominatione & immunditia fornicationis eius, & in fronte eius nomen scriptum, Mysterium, Babylon magna, mater fornicationum & abominationum terræ, ebria de sanguine sanctorum, & de sanguine Martyrum Iesu, in interitum ibit, & denudabitur, & suis diuitijs destituetur: tamen iuxta Apostoli Prophetiam nouissimo suo aduentu Dominus penitus eam destruet.

64.

Cum igitur indubitate Rom. Pontifex sit Antichristus, ille aduersarius Dei, in lacum ignis ardentis & sulphuris mittendus: quotquot animas suas liberare volunt, à Charactere bestię huius sibi caueant & exentant ab ea, ne participes fiant delictorum eius, & de plagis eius non accipiant.

65.

Interim vero meminerint quoque, non omnia Antichristi

richristi propria, ac propterea reiicienda esse, quibus
ad stabiliendum Regnum suum abusus est.

66.

Sic enim & Scriptura Sacra, Sacramenta, oratio
Dominica, Decalogus &c. adeoq; nomen Dei, Sacros
sanctæ Trinitatis abiiciendum esset, quod in Papatu,
ad omnis generis Idolomanias confirmandas impie
profanauit.

67.

Huc pertinet etiam ordinis Ecclesiastici ratio, quo
neglecto vel perturbato, Ministerij verbi adeoq; vni
uersæ Religionis veræ contemptum sequi videmus.

68.

Et si vero piorum Episcoporum autoritas sedulo con
seruanda est: pro arbitrio tamen in Ecclesia dominari
nemini permissum est.

69.

Sed ratione donorum, cum alij alijs in munere Ec
clesiastico subijciantur, nisi hæc autoritas Ecclesiæ
Ministris, facta tectaq; sit: non minus periculi ab
tañta illa & ἀναρχία metuendum est, quam in Tyrans
nide Pontificia Ecclesia experta est.

70.

Quemadmodum igitur Pontificis arrogantia &
Tyrannis merito damnatur, quod Magistratum gra
du suo deiecit, quo minus de Religione cognosceret:
sic Magistratus quoque damnanda est temeritas, qui
Ecclesiæ Ministros, ita sibi subijcit, vt omni autoritas
eos exuat, & quæ Ecclesiastici sunt muneris ad se

C rapiat,

rapiat, atq; Ecclesiæ Ministros, in causis Ecclesiasticis, & ad ministros spectantibus iudicio & cognitione omni excludat.

71.

Quod fieri videmus, vbi Magistratus odio Episcopalis nominis, contra Ecclesiæ consuetudinem pro arbitrio in Ecclesia disponunt, de Ministris iudicant, & sine cognitione legitima, qua Theologi prorsus spoliantur, eosdem nunc abijciunt, nunc recipiunt.

72.

Media autem, Deoq; gratissima via est, qua summus iudex & summus sacerdos, hoc est, cuiusq; loci Magistratus (qui loco seniorum Ecclesiæ censentur, quos primitiua Ecclesia, publicæ disciplinæ custodes habuit) & Ecclesiæ Episcopi atq; adiuncti, suas operas in Ecclesiasticis negocijs coniungunt: vt reliqui Ecclesiæ Ministri in officio contineantur: puritas doctrinæ & disciplina publica conseruetur: Ecclesiastica bona non profanentur: sed ad cultum Dei, Ministrorum Ecclesiæ, Scholarum, pauperum sustentationem, & publicos, legitimos, ac necessarios vsus conferantur.

73.

Episcopum autem intelligimus, non Ro. Pontificis seu Antichristi creaturam, Mitratum & Iaruatum: sed virum pium, eruditum, & reliquis virtutibus ad Ecclesiæ administrationem necessarijs ornatum, cuiusq; prouinciæ aut celebrioris vrbis primum Ecclesiæ Ministrum: quales in primitiua Ecclesia fuisse hystoria Ecclesiastica, & Sacra Oecumenica concilia docent.

74. Sic

74.

Sic enim Magistratus modum & officij sui limites
 non excedens, à crimine ἀνομιαν ἠπονομιᾶς, & quæ hoc
 continentur, sese purgabit: & à suspitione affectati do-
 minij Ecclesiæ Ministri penitus liberabuntur: cum il-
 li propter admonitiones & inspectiones Episco-
 porum Ecclesiæ bona minimè profanare,
 hi verò præsentis Magistratus auz-
 thoritate, in officio retenti,
 pro arbitrio nihil stas-
 tuere aude-
 bunt.

F I N I S.

